

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul V
Numărul
13 (39)
Decembrie
2008

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

DOMNUL ESTE CU TINE !

Hristos se naște de Crăciun: este un fapt cu care mai că ne-am obișnuit. Crăciunul sosește în fiecare decembrie, atunci când, pe finele unui an, timpul parcă se subțiază, iar febra sărbătorilor, a împodobirii, a petrecerii și a gătelilor se revarsă ca o compensare peste truda acumulată în tot decursul ultimelor luni.

Ne-o repetăm mereu, în fiecare an, că nașterea lui Isus reprezintă mult mai mult decât cadouri, petreceri și ghirlande. Ochiul își cere însă partea sa, iar iureșul unei lumi dezlănțuite în cumpărături și în desfătări riscă să ne transforme angajamentele de îmbunătățire în eventuale opțiuni neîmplinite.

Nașterea lui Hristos la Betleem aruncă o lumină interesantă asupra sfârșitului nostru de an. Tăcută, silențioasă dar foarte concretă, venirea lui Isus în lume se repetă în fiecare an, metaforă a prezenței permanente lângă noi a unui Dumnezeu atotputernic, dar cu brațele stăpânite de un scutec, - ocrotitor al umanității, însă încredințat îngrijirii unei tinere Fecioare și protecției lui Iosif. Hristos se naște încă între oameni care caută în stele, între persoane cumsecade care vin să-l viziteze și între Irozi care i-ar lua viața. De fapt, la fel ca un an în urmă...

Situăm Crăciunul spre finele anului nostru calendaristic și de aici pornind, suntem invitați să re-parcurgem retrospectiv paginile timpului parcurs, poate ajutați de conștiința că Dumnezeu a fost oricum cu noi, chiar dacă nu L-am simțit întotdeauna în mod evident, sau chiar reușind să-L intuim, am trăit însă departe de apelurile și de prezența Sa. Dumnezeu era născut deja în tot ce-n acest 365 de zile s-a întâmplat în lume: alegeri politice, conflicte internaționale, crize financiare... Dumnezeu a fost în fiecare familie de-a noastră, în fiecare comunitate, în fiecare loc de muncă, alături de orișice purtător de cruce...

Domnul ne-a însoțit și aici la Seminar. Am putea enumera clipe marcante, precum treptele pe care diferiții seminariști le-au trecut și în acest an, ieșirile în parohii pentru pastorație, cursurile și examenele în Facultate, simpozioanele și sesiunile academice, pelerinajele (la Sighet, la Lourdes ori pentru unii, la Fatima și Medjugorje); acestea sunt acelea mai vizibile, care atrag atenția. Însă, pe lângă acestea, rămân toate perioadele mai tăcute, mai în surdină, în care Domnul s-a arătat prezent în banalitatea vieții de zi cu zi, în truda studiului și a lucrului, a vieții comunitare, în ceasurile de bucurie, precum și în celea încercare și de criză, pe care fiecare le-a avut în toate aceste luni de calendar. Și poate că pentru a ne întâlni și a ne configura către El, harul lui Dumnezeu le preferă pe acestea din urmă...

Timpul calendaristic nu este întotdeauna timpul psihologic sau sufletesc, și cu atât mai puțin, nu este neapărat timpul Domnului. Totuși, Domnul lucrează cu noi în timp, iar marea dovadă a faptului că El și-a asumat minutele, orele și secundele noastre, este aceea că s-a întrupat, s-a născut și a trăit ca un om între oameni. Și de atunci, încă mai mult, Isus profită de vremea noastră, pentru a ne ajuta să ne inserăm, să ne pregătim pentru întâlnirea cu veșnicia Lui.

Curaj deci, în evalua, acum de Crăciun și-nspre sfârșit de an, ce-am făcut și ce ne-a fost dat să facem. Și vom fi aproape de adevăr, nu doar atunci când vom răsfoi pagini eclatante, zâmbărețe și ferice, ci și dacă le vom cântări pe cele mai smerite, mai modeste și mai tănuite. Dumnezeu care s-a născut într-un grajd continuă să ne spună că ne este alături în orișice circumstanță, având pentru noi un plan cu bătaie lungă. Lungă ... cel puțin cât toată veșnicia.

Pr. Cristian SABĂU
Rector

HIROTESIRE ÎNTRU LECTORAT

Sâmbătă, 6 decembrie 2008, cu ocazia sărbătoririi hramului Catedralei, în cadrul celebrării Sfintei Liturghii, un grup de seminariști din anul al treilea a primit treapta lectoratului, prin ritualul săvârșit de către Preasfinția Sa, Virgil Bercea.

Termenul de lector, îl desemnează pe cel care primește sfânta sarcină de a citi Cuvântul lui Dumnezeu în cadrul celebrărilor liturgice, cu excepția Sfintei Evanghelii. Acest fapt implică o aprofundare a studiului Sfintei Scripturi, dar și o mai mare atenție față de activitatea prestată în strană.

Pentru mine, momentul primirii treptei lectoratului, a fost unul foarte emoționant. Am realizat că sunt mult mai aproape de idealul suprem înspre care tind, adică Taina *Sfintei Preoții*. Lectoratul presupune mai multă maturitate din partea celui care îl primește, dar, zic eu, și mai multă rugăciune, deoarece, a vesti Cuvântul Domnului așa cum se cuvine, nu este un lucru chiar atât de ușor precum pare. Întotdeauna în spatele acestei vestiri trebuie să stea o viață de reală comuniune cu Dumnezeu.

Cu încredere în Dumnezeu și în harurile cu care

ne-a înzestrat, să ne rugăm Maicii Sfinte să mijlocească pentru noi la Dumnezeu, pentru ca Stăpânul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute să reverse în sufletele noastre înțelepciunea și puterea de a duce la bun sfârșit misiunea care tocmai ne-a fost încredințată.

Ciprian BURDAȘ,
ANUL -III-

HIROTESIRE ÎNTRU IPODIACONAT

Sărbătoarea Sfântului Nicolae a însemnat pentru seminariștii anului IV o zi specială, plină de daruri spirituale, deoarece în această zi trei seminariști au primit treapta ipodiatonului, o treaptă mult așteptată în parcursul lor spre Sfânta Taină a Preoției.

Această treaptă este una de slujire care ne aduce aminte de pasajul biblic: *"Fiul Omului n-a venit ca să l se slujească, ci ca El să slujească și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți"* (Mc 10, 45).

Prin această treaptă, ipodiatonul poate să îmbrace *stiharul*. Acesta este un veșmânt lung și larg care acoperă tot corpul, care atunci când este confecționat din material de culoare albă simbolizează puritatea, dar și haina de sărbătoare îmbrăcată pentru banchetul Împărăției lui Hristos.

În ceea ce ne privește pe noi, cei care am primit treapta ipodiatonului, putem spune că am avut mari emoții înainte de a începe Liturghia. A fost un moment unic în viață și nu oricui îi este dat să treacă prin aceste momente, nu oricine este chemat la viața consacrată. Odată ce am trecut de această etapă, ceea ce s-a schimbat în noi este interiorul care la rândul său poate să schimbe și manifestările noastre exterioare.

Toți suntem invitați să redescoperim iubirea lui Dumnezeu în natură, în cel de lângă noi, în exemplul sfinților, în Biserică, și să-i ajutăm și pe ceilalți să poată descoperi această iubire. Nu ar trebui doar să ne întrebăm: cum mă pot mântui? Ar trebui să ne întrebăm

și: ce anume pot face pentru ca ceilalți să fie mântuiți și să apară și pentru ei steaua speranței? Doar după ce vom face acest lucru vom putea zice că am făcut maximul pentru mântuirea noastră. Sfântul Părinte Papa Benedict spunea referitor la speranță: *„speranța noastră este mereu în mod esențial și speranță pentru ceilalți; numai așa ea este într-adevăr și pentru mine”*.

Astfel, după cum spunea PS. Florentin Crihălmeanu *“să ne înălțăm gândul la Cel care atât de mult a iubit lumea, încât pe Fiul Său ni l-a dat, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”*.

Trebuie să mărturisim că treapta ipodiatonului a fost cel mai frumos “cadou” pe care l-am primit cu ocazia sărbătorii Sfântului Nicolae.

Ioan GRAD,
ANUL -IV-

IEȘIRE ÎN PASTORAȚIE

În zilele de 22-23 noiembrie anul curent, Biroul Pastoral pentru laici al Episcopiei Greco-Catolice împreună cu conducerea Seminarului Greco-Catolic orădean a organizat o acțiune de pastorație în câteva parohii din eparhia de Oradea.

S-au încheiat astfel două grupuri de tineri, formate fiecare atât din studenți seminariști, cât și din studenți sau elevi laici care locuiesc în Colegiul Sfânta Familie. Unul dintre aceste grupuri trebuia să meargă în parohia din Zalău, iar celălalt în parohiile Porț și Șumal, după care ambele grupe se reîntâlneau duminică, 23 noiembrie la Șimleu.

Eu am fost destinat grupului care trebuia să meargă la Porț și Șumal, iar primul moment împreună cu credincioșii din Porț a fost celebrarea Sfintei Liturghii. Aceasta a fost condusă de părintele Cristian Sabău, Rector al Seminarului Greco-Catolic din Oradea, împreună cu părintele paroh Coste Ionel și animată de studenții teologi, împreună cu ceilalți tineri orădeni.

După Sfânta Liturghie a urmat proiectarea unui film de scurt metraj care prezenta convertirea Sfântului Apostol Pavel, iar după aceea au urmat discuții cu credincioșii din parohie pe marginea acestui film.

În timp ce o parte dintre noi încercăm să descoperim împreună cu credincioșii cât mai multe din personalitatea „Apostolului Neamurilor”, o altă parte erau împreună cu copii și tinerii din parohie întreținându-i pe aceștia cu jocuri, dansuri și numeroase alte activități pastorale menite să promoveze spiritul comunitar. A urmat apoi vizionarea aceluiași film de către tineri și copii, după care au urmat discuții și întrebări legate de prietenie și căsătorie, sau despre alte probleme care sunt de actualitate în viața tinerilor. Activitatea noastră pastorală din Porț s-a încheiat la casa parohială, în cadrul unui prânz copios pregătit de doamna preoteasă, ajutată de credincioasele din parohie.

Al doilea popas al grupului din care am făcut parte a avut loc la Șumal, unde ne-a așteptat cu bucurie părintele Roman Tarciziu împreună cu fratele Sebastian, însoțiți de numeroși tineri și copii din localitate. La biserica din Șumal am săvârșit rugăciunea orei a IX-a, împreună cu tinerii localnicii. Această rugăciune a fost condusă de părintele Tarciziu, după care am vizionat filmul de scurt metraj despre convertirea Sfântului Apostol Pavel.

Programul de pastorație cu tinerii s-a desfășurat pe două grupe, după cum urmează: prima grupă au constituit-o copiii din ciclul primar și gimnazial, iar cea de-a doua liceenii și studenții.

Cu copii a avut loc un moment de cateheză după care au urmat diferite jocuri, cântece și dansuri, iar cu tinerii s-a discutat probleme despre prietenie și căsătorie. După cină, tinerii din Șumal au avut posibilitatea să vizioneze un film în care este prezentată viața Sfântului Padre Pio.

Următoarea zi, duminica dimineața am pornit spre Șimleul Silvaniei unde ne așteptau tinerii din localitate, iar primul moment împreună cu ei a fost participarea la Sfânta Liturghie celebrată de părintele vicar foraneu al Silvaniei, Țurcaș Gheorghe, împreună cu părintele paroh al Șimleului Bodea Nicolae și părintele Paul Popa. Această Liturghie a fost animată de corul bisericii Greco-Catolice din Tășnad, iar la aceasta au participat și membrii Reuniunii Mariane din Tășnad și Șimleu.

După Sfânta Liturghie a urmat vizionarea filmului despre viața Sfântului Apostol Pavel și discuții pe marginea acestui

film. Reuniunea Mariană a organizat un moment de adorație urmat de rugăciunea Sfântului Rozar, ambele animate cu cântece susținute de corul din Tășnad. În tot acest timp, în subsolul bisericii Greco-Catolice din Șimleu tinerii orădeni, împreună cu cei din Șimleu purtau discuții despre alegerile partenerilor pentru prietenie și căsătorie.

Seara, în încheiere, a fost organizat un spectacol la Casa Culturală din Șimleu unde au fost invitați tinerii din Șimleu, Oradea, Tășnad, Șumal și alte localități învecinate, iar pe scenă, s-au perindat studenții din Oradea cu diferite piese de teatru, Ovidiu Lazăr cu un bogat repertoriu muzical și Ansamblul Popular din Șimleu cu numeroase dansuri și cântece.

A fost un mod minunat de a încheia cele două zile petrecute în pastorație. A fost o seară în care s-au reîntâlnit cele două grupuri de tineri orădeni, ne-am simțit bine, și am tras concluzia aceluși weekend și anume că a meritat să ieșim și să cunoaștem alți tineri și problemele cu care ei se confruntă și, pe cât ne-a stat în putință să încercăm să-i ajutăm.

Iulian BOGLUȚ,
ANUL-II-

WEEKEND ALĂTURI DE „APOSTOLI” ORĂDENI

Dacă închid ochii și încerc să privesc cu ochii sufletului experiențele minunate pe care le-am trăit în sfârșitul de săptămână dintre 22 și 23 noiembrie, simt cum mă copleșesc emoțiile și fiorul acela dulce de bucurie pe care doar Isus ni-l poate dărui. Acest sentiment are pentru mine un înțeles mai presus decât niște simple cuvinte, însă o să încerc să împartășesc ce m-a făcut să fiu atât de fericită, așa cum știu eu mai bine.

Sâmbătă, 22 noiembrie 2008, parohia Sfânta Familie din Zalău a fost gazda unui eveniment deosebit: un grup de aproximativ 30 de animatori veniți de la Oradea în misiune de apostolat, au dat viață bisericii noastre. Ei au venit să facă activități împreună cu noi, tinerii din Zalău. Din acest grup făceau parte atât seminariști din Seminarul Teologic de la Oradea, cât și studenți laici din Colegiul Sfânta Familie Oradea, sau elevi ai liceului Greco-Catolic. Aceștia au fost însoțiți de Părintele Popa Paul de la Biroul Pastoral și de Lucian Leș, vice-rector al Seminarului. Împreună cu aceștia a venit și o persoană mai deosebită, părintele italian Don Emanuelle, responsabil cu pastorația tinerilor în dieceza de Como, Italia.

Adunați cu mic cu mare la subsolul bisericii am trăit bucuria de a fi împreună tineri și copii din diferite orașe și parohii. Activitatea noastră a început cu vizionarea unui film despre viața Sfântului Apostol Pavel, iar apoi a continuat cu discuții în grupuri pe marginea acestui film. Cunoscându-l mai bine pe Sfântul Pavel am realizat că fiecare dintre noi se poate regăsi în viața și activitatea acestuia, că nu e o personalitate uitată a trecutului, ci o persoană vie, prezentă în fiecare zi în biserica noastră și, de ce nu, în viețile noastre. Împreună ne-am propus să pornim pe propriul drum al Damascului, să ne convertim în fiecare zi și, urmând exemplul Sfântului Pavel să dăm o mărturie vie despre Isus și despre credința noastră, la fel cum au făcut și cei de la Oradea în acest sfârșit de săptămână.

După ce am trăit aceste momente minunate cunoscându-l mai bine pe Sfântul Apostol Pavel au urmat niște ore de animație și după aceea Sfânta Liturghie. A fost o Liturghie deosebită datorită prezenței lui Isus, care se simțea ca un parfum subtil ce ne învăluia pe toți cei prezenți. Cu toții, împreună pentru Isus și cu Isus! A fost atât de frumos! Îmi amintesc cuvintele din predica părintelui Emanuelle care în mine au avut ecoul unei propuneri pentru această perioadă și, poate va fi și pentru dumneavoastră la fel: „*să ne propunem să-L iubim tot mai mult pe Isus ca să-i putem iubi mai mult pe cei din jurul nostru*”.

Seara, după Liturghie am avut parte de un moment deosebit pregătit de cei din Oradea: o scenetă,

un concert al lui Ovidiu Lazăr, și o atmosferă în care zâmbetul și voia bună au fost costumația obligatorie a tuturor celor prezenți. Ne-am simțit atât de bine încât nici nu ne-am dat seama cât de repede a trecut prima zi petrecută împreună.

Duminică am participat cu toții la Sfânta Liturghie și am împărtășit cu toată comunitatea experiența trăită împreună, l-am ascultat din nou pe Ovidiu Lazăr care ne-a încântat inimile cu câteva cântece religioase dintre care nu au lipsit colindele.

După Liturghie ne-am luat rămas bun de la noii noștri prieteni de la Oradea care și-au continuat apostolatul pornind spre comunitatea din Șimleu, ca adeverați urmași ai Sfântului Apostol Pavel.

În urma acestei întâlniri am rămas plină de un entuziasm molipsitor de care i-am făcut părtași și pe cei apropiați mie. Pe această cale aș dori să mulțumesc fiecărui tânăr în parte pentru toate acele mici lucruri pe care le-au făcut, și care s-au transformat în ceva mare și minunat. Cu siguranța această vizită a impulsionat activitatea tinerilor din Zalău și a reaprins un foc care tânjea de mult timp să ardă cu atâta iubire...

Teodora NICHITA,
ZALĂU

PAPA PAUL AL VI-LEA

Giovanni Battista Montini s-a născut la 26 septembrie 1897 la Concesio, lângă Brescia, fiind fiul unui avocat de succes. Începând din anul 1916 studiază teologia, iar patru ani mai târziu, în 1920 a fost hirotonit preot, pe când avea doar 23 de ani. În același an al hirotonirii a fost promovat *Doctor Iuris Canonici* la Milano. Și-a continuat studiile la Universitatea Gregoriană și La Sapienza din Roma. Din 1921 a frecventat Școala Papală de Diplomatie. În decursul anului 1923 a lucrat la Nunțiatura din Varșovia, iar în 1924 a intrat în Scretariat de Stat al papei, devenind totodată asistent spiritual al Uniunii Studenților Catolici din Italia. El a făcut parte dintre acei bărbați ai Curiei care au întreținut rezistența spirituală împotriva fascismului.

În 1952 papa Pius al XII-lea i-a numit pe Tardini și Montini pro-secretari de stat. La 1 noiembrie 1954, același papă l-a numit pe Montini Arhiepiscop de Milano, aceasta fiind cea mai mare Dieceză a Italiei. Odată cu această funcție primește și alte responsabilități, deoarece Arhiepiscopul de Milano este purtătorul de cuvânt al episcopatului italian. Ca Arhiepiscop, Montini a căutat contactul cu toate cercurile de credincioși. Prin activitatea sa de îndrumător spiritual al Studenților Catolici, îl legau raporturi deosebite de capii intelectualității Italiei. Dar nu doar atât, el a știut să se apropie repede și să câștige încrederea artiștilor, a întreprinzătorilor, a oamenilor din clasa de mijloc și a muncitorilor. În timpul Episcopatului său la Milano a sfințit 72 de noi lăcașuri de cult, iar alte 19 erau încă neterminate când a fost ales papă. S-a implicat activ în dezbaterile Conciliului Vatican II.

În primul Consistoriu din 15 decembrie 1958 papa Ioan al XIII-lea l-a numit pe Montini Cardinal. La 19 iunie 1963 s-au adunat mai bine de 30 de cardinali în Conclav. În al cincilea tur de scrutin, la 21 iunie l-au proclamat ca Papă pe Giovanni Battista Montini, care și-a ales pentru pontificatul său numele de Paul al VI-lea. Acesta va conduce Biserica lui Hristos timp de 15 ani, între 1963 și respectiv 1978. Deviza pe care și-a ales-o era una foarte sugestivă pentru poziția sa, și anume: “*In nomine Domini!*”. La 21 iunie 1963 Paul al VI-lea a dat pentru prima dată Binecuvântarea Apostolică din Loggia exterioară a Bazilicii Sfântul Petru.

La 24 iunie 1963 a vorbit tuturor preoților și le-a cerut să caute contacte directe cu toți oamenii de orice categorie, atât cu credincioșii cât și cu cei care mențin distanță față de Biserică. Deja la 6 zile după ce

a fost ales a fixat data începerii celei de-a doua sesiuni a Conciliului Vatican II. El considera că sarcina principală a pontificatului său era continuarea lucrărilor Conciliului Vatican II, ca răspuns oficial al Bisericii la provocările lumii seculare.

Paul al VI-lea a sintetizat sarcinile Conciliului în patru puncte după cum urmează: aprofundarea înțelegerii de sine a Bisericii, înnoirea internă a acesteia, promovarea unității creștinilor și dialogul cu lumea. El înființează *cisile* postconciliare dorind astfel să soluționeze problemele încă existente în sânul Bisericii. La 14 septembrie 1965 papa Paul al VI-lea a constituit Sinodul Episcopilor, un organ consultativ al papei. În decretul *Christus Dominus* părinții conciliari înșiși au stabilit ca fiecare episcop să părăsească scaunul episcopal la împlinirea vârstei limite de 75 de ani. La 6 august 1966, prin scrisoarea apostolică *Ecclesiae Sanctae* a adresat tuturor episcopilor invitația ca la atingerea vârstei de 75 de ani, fiecare Episcop să-ți înainteze cererea de retragere. Această decizie, într-o formă modificată a fost extinsă la 21 noiembrie 1970 printr-un *Motu Proprio* al Papei și asupra Cardinalilor. La vârsta de 80 de ani aceștia își pierd dreptul de a-și exprima vutol în ceea ce privește alegerea noului papă și nu mai pot participa la Conclav.

Papa Paul al VI-lea s-a străduit din răspuțeri să mențină pacea pentru politica pe care Vaticanul o ducea cu Bisericile Orientale. Între Sfântul Scaun și România, după grelele persecuții ale anilor 1950-1960 s-a ajuns în mai 1973 la convorbiri ce vedeau o dorință de rezolvare a conflictelor. Acest lucru s-a petrecut odată cu vizita la Roma a șefului de stat și de partid Nicolae Ceaușescu unde s-a discutat pe larg situația catolicismului din România și de oprimarea catolicilor de rit bizantin (greco-catolici).

La 6 august 1978 Papa Paul al VI-lea a adormit întru Domnul la vârsta de 80 de ani și a fost venerat drept cel mai mare Papă al păcii, care într-o perioadă de mari răsturnări politice a condus Biserica lui Hristos dând dovadă de cea mai mare prudență. El a știut lega loialitatea față de Tradiție cu deschiderea față de lumea secularizată. A arătat limpede că nu poate exista o unire a Bisericii decât prin păstrarea neștirbită a credinței.

Daniel IȘTOAN,
ANUL -II-

PERSPECTIVE ESHATOLOGICE

Credința în învierea morților a fost dintotdeauna un aspect care pune anumite probleme umanității. În Vechiul Testament exista credința în Șeol, loc adânc al morților, un loc al liniștii, al uitării, al tristeții. În concepția vetero-testamentară, în Șeol ajungeau atât dreptii cât și păcătoșii, iar acolo nici măcar Mâna lui Dumnezeu nu mai ajungea. Deci ceea ce-l aștepta pe om era un sfârșit trist, o existență amorfă, în uitatele subterane al Șeolului.

Această perspectivă se schimbă odată cu venirea în lume a Mântuitorului Hristos. Poziția Acestuia în această privință este una fermă, El susținând credința în învierea morților. Cel mai edificator moment în acest sens îl găsim în Mc 12, 18-27, și reprezintă disputa pe care Isus o are cu saducheii (grupare religioasă care nu credea în învierea morților). Aceștia i-au prezentat lui Isus un caz ipotetic în care o femeie israeliteancă ar fi fost soția a șapte frați, iar la final l-au întrebat: „la înviere, femeia căruia dintre ei va fi, căci toți șapte au avut-o de soție?” Se observă faptul că argumentul saducheilor se întemeiază pe Scripturile antice mozaice. Ei văd învierea ca pe o continuare a vieții precedente, pe când Isus le spune că după înviere oamenii vor fi asemeni îngerilor din cer, astfel demonstrându-le că nu cunosc puterea lui Dumnezeu, care este Dumnezeul celor vii și nicidecum al celor morți.

În doctrina paulină, speranța în înviere ocupă un loc mai important decât îl ocupă în predicile lui Isus. Este și normal să fie așa, deoarece, după cum realizează și Sfântul Pavel, Învierea lui Isus este garanția învierii noastre.

Mai importantă decât învierea din morți este așteptarea Parusiei. Unele probleme apar atunci când câțiva creștini din comunitatea din Tesalonic mor înainte de a fi asistat la Parusie. Acest fapt îl pune pe gânduri pe Sfântul Pavel, care le scrie tesalonicenilor încurajându-i și spunându-le că cei care mor înainte de cea de-a doua venire a lui Hristos nu sunt privați de aceasta, ba chiar mai mult, „morții în Hristos vor învia cei dintâi”(1 Tes 13, 16). Acest lucru face ca învierea morților să fie o condiție *sine qua non* a participării la Parusie.

O altă problemă apare atunci când unii membri ai comunității din Corint insinuează că nu există înviere, asta deși credeau în Învierea lui Hristos. Răspunsul lui Pavel nu se lasă mult așteptat, el îndoindu-i

pe corinteni că mântuirea pe care Hristos a adus-o oamenilor vizează omul ca întreg: **trup și suflet**. Astfel pentru ca un om să fie mântuit, există exigența învierii din morți. După înviere va exista un trup complet nou, diferit de cel prezent și totuși identic fizic cu trupul în care am trăit și am murit.

Spre deosebire de evangheliști, care atunci când vorbesc despre Învierea lui Isus folosesc verbe la diateza activă (a înviat, s-a ridicat), Sfântul Pavel folosește verbe la diateza pasivă: a fost înviat, a fost înălțat, a fost ridicat, etc. Cel care săvârșește propriu-zis acțiunea învierii este Spiritul lui Dumnezeu. Acesta este Cel care l-a înviat pe Isus și ne va învia și pe noi. Despre Spiritul lui Dumnezeu se spune că locuiește în noi și realizează clipă de clipă înnoirea noastră interioară.

În scrierile Sfântului Apostol Ioan, limita vieții pur umane este și mai relativizată decât la Pavel. Astfel Ioan afirmă că cine crede în Isus „a trecut deja de la moarte la viață”(In 5, 24). În Isus este prezentă mântuirea însăși. Depinde de libera voință a omului dacă acesta se va mântui sau nu. Credința în Isus duce la mântuire pe când refuzul mesajului adus de Isus duce la osânda veșnică.

Odată ce omul a făcut alegerea în acest sens, judecata nu pare să mai aibă vreo relevanță. Judecata face parte din această alegere a persoanei umane.

Momentul întâlnirii lui Isus este cel care contează cu adevărat, fiind chiar decisiv pentru destinul ulterior al omului. În teologia ioanee ne aflăm așadar între un **deja** și un **încă nu** în ceea ce privește viața veșnică. Din punct de vedere spiritual putem să ne facem părtași la viața veșnică încă de pe acest pământ, odată ce am oferit răspunsul nostru de credință Mântuitorului. Dar conform doctrinei pauline, integritatea mântuirii se va realiza doar după învierea trupurilor.

Așadar, Isus aduce un mesaj nou în ceea ce privește soarta omului după moarte. Odată cu venirea Sa s-au deschis cerurile pentru cei drepti. A coborât în Șeol pentru a-i scoate pe dreptii care L-au precedat. Șeolul devine doar un loc al celor răi care refuză în mod liber orice legătură cu Dumnezeu, cu alte cuvinte devine ceea ce înțelegem noi astăzi prin iad. Astfel celor drepti nu trebuie să le mai fie frică, deoarece așa cum afirma și Apostolul Ioan, dacă se încred în puterea mântuitoare a lui Isus au deja viața veșnică încă de pe acest pământ.

Marcel AUȘAN
ANUL -II-

CONFERINȚĂ PRO-LIFE

În data de 3 noiembrie 2008, cu începere de la orele 20 a avut loc în Aula Magna a Seminarului o conferință în care s-au dezbătut unele argumente pro-life. Aceasta a stat sub titlul „**Lupta împotriva puterilor întunericului. Viața sub atac! Strategii, mijloace și scopuri în mișcarea internațională actuală de apărare a vieții**” și a provocat un real interes pentru cei prezenți în sală.

Conferențiarul a fost părintele William Bellrose care a intrat de curând la organizația *Human Life International* în calitate de preot consultant. Începând din 2001 până la ora actuală, el face parte din ordinul *Părinților Îndurării*. Superiorul Ordinului a permis părintelui un stagiu de doi ani pentru misiunea mondială Human Life International. Sarcinile sale la HLI vor fi axate în principal pe formarea seminariștilor, atât în plan intern cât și în cel internațional, iar primul proiect al său va fi întocmirea unui website pentru seminariști.

Conferința a fost adresată în primul rând seminariștilor. Ei, ca viitori preoți trebuie să știe să ia atitudine față cultura morții, trebuie să știe cum să acționeze în acest sens și atunci o educație a preotului în mișcarea pro-life este necesară. În întreaga lume este o adevărată mega-afacere în promovarea culturii morții. Multicompaniile internaționale câștigă enorm de pe urma vânzării prezervativelor, a pilulelor contraceptive și ale altor metode de contracepție. Prezentând totul în mod distorsionat, acești promotori ai culturii morții promovează libera alegere a omului, lăsându-L la o pe Dumnezeu, Cel care dă viață. Astfel omul se substituie lui Dumnezeu, și crede că se poate descurca singur. S-ar putea ca asta să fie ultima și cea mai mare greșeală pe care omenirea o poate face.

Alături de pr. Bellrose a fost prezent și pr. Ioan Chișăraș care îl însoțește pe pr. conferențiar într-un turneu pro-life prin țară, în special prin Seminariile Teologice.

SFINȚIREA ICOANEI SFINTEI FECIOARE

Marti, 9 decembrie 2008, cu începere de la orele 17 a avut loc în incinta Seminarului orădean o seară de rugăciune în cinstea încheierii anului jubiliar al Aparițiilor Sfintei Fecioare de la Lourdes. Cu această ocazie a fost sfințită și icoana Neprihănitei din grota Seminarului.

Programul acestei seri a fost unul mult mai amplu decât simpla binecuvântare a icoanei Preacuratei. S-a început cu vizionarea unui scurt film documentar care a prezentat pe scurt istoria aparițiilor de la Lourdes. În continuare, în timp ce se recita Rozarul a avut loc o procesiune cu lumânări înspre grota din curte. Odată ajunși în fața grottei, Preasfinția Sa Virgil Bercea a rostit rugăciunea de sfințire a noii icoane. După acest moment solemn a avut loc o agapă frățească. Ziua de 9 decembrie coincide cu aniversarea Preasfințitului Virgil, astfel că am avut ocazia să-i cântăm „La mulți ani!” și să-i urăm un episcopat sfânt.

Seara s-a terminat cu proiecția unei selecții de poze care au dorit să prezinte activitatea Seminarului în pelerinajul de la Lourdes, urmată de proiecția celei mai noi ecranizări ce urmărește fidel firul întâmplărilor din Lourdes-ul anului 1858, când au avut loc aparițiile Sfintei Fecioare.

Pe lângă prezența Preasfințitului Virgil, ne-am bucurat și de cea a unor invitați care ne-au sprijinit atât financiar cât și cu rugăciunea în pelerinajul la Lourdes. Dorim pe această cale să le mulțumim atât pentru generozitatea de care au dat dovadă dar și pentru că au răspuns invitației de a participa la sfințirea noii icoane a Neprihănitei.

SFINȚIRE DE PREOT

Sâmbătă, 6 noiembrie 2008, în cadrul Sfintei Liturghii Arhieresti, pe lângă momentele în care seminariștii anilor II și III au primit treapta lectoratului și a ipodiatonatului, a mai avut loc un alt eveniment special. **Cristian Andrei Pop**, fost seminarist al Seminarului Teologic Greco-Catolic din Oradea a fost hirotonit preot prin punerea mâinilor Preasfinției Sale Virgil Bercea. La sfârșitul Sfintei Liturghii el a rostit o cuvântare emoționantă ce vădea o adâncă trăire spirituală.

Motto-ul pe care el și l-a ales pentru preoția pe care o va exercita a fost un verset al Psalmului 33: „Bogații au sărăcit și au flămânzit, iar cei ce-L caută pe Domnul nu se vor lipsi de tot binele”. Fie ca Bunul Dumnezeu să-I dea harul unei preoții sfinte în care tot mai mulți oameni să găsească drumul spre sfințenie.

REDAȚIA

ACȚIUNEA CATOLICĂ

În secolul XX o bună parte a laicilor se implică în pastorația Bisericii, iar o formă organizată de apostolat este Acțiune Catholică. Papa Pius al XI-lea o definește astfel: „Prin apostolat ierarhic înțelegem acel apostolat ieșit din inima, din viața și mâinile lui Isus Cristos și care se perpetuează de-a lungul generațiilor prin extensie, și prin dilatarea universală și seculară a colegiului apostolic, al episcopatului”

Papa Pius al XI-lea preciza obiectivul a ceea ce al numea deja acțiunea catolică sau acțiunea catolicilor: „, ea nu exclude nimic din ceea ce, într-o manieră directă sau indirectă, aparține misiunii divine a Bisericii”. Astfel la început, aceasta este întâi de toate o acțiune, exercitarea și manifestarea unei vieții creștine depline și consecvente, acțiunea tuturor catolicilor și a tuturor operelor religioase. Doar mai apoi a fost creată organizația pentru a coordona, susține și disciplina această acțiune.

Tot Papa Pius al XI-lea afirma că: „, Acțiunea Catholică nu este altceva decât ajutorul adus de laici la opera apostolică a ierarhiei, ea a existat de la originile Bisericii, luând în prezent o formă nouă, mai bine adaptată timpurilor prezente.”

Acțiunea Catholică este activitatea laicilor sub îndrumarea directă a episcopilor în domeniul apostolatului și nu participarea laicilor la puterea ierarhică a magisteriului. Acțiunea Catholică este astfel un întreg de organizații variate, adaptate în care se exercită, într-un fel particular acțiune creștină și apostolat laic.

La început Acțiunea catolică era o școală de formare personală, doar mai târziu a căpătat însușirea de acțiune, iar pe urmă s-a materializat în diferite asociații sau organizații. Semnificația numelui de acțiune catolică este acela de act conform principiilor religioase catolice, în sens mai larg înseamnă că o asociație să aibă ca scop apostolatul, să fie aprobată de autoritatea eclezială, iar în sens restrâns reprezintă acele asociații în care laicii își exercită orice formă de apostolat venind în ajutorul ierarhiei Ecleziale.

Scopurile acțiunii catolice sunt externe și interne. Din cele interne se pot enumera următoarele: formarea spirituală a membrilor, disciplina și eficiența lor, perfecta coordonare a tuturor formelor organizate. Scopurile externe se referă mai ales la activitățile cu caracter social și caritativ. Aceste scopuri interne și externe sunt în relație unele cu celelalte: „, membri acțiunii catolice trebuie să se întuiască mai întâi pentru ca apoi să poată instrui”.

Acțiunea catolică mai are și niște scopuri particulare cum ar fi. Cooperarea la viața religioasă, difuzarea culturii creștine, creștinarea familiilor, apărarea drepturilor și libertății Bisericii, implicarea în domeniul educațional, soluționarea creștină a problemelor sociale precum și inspirarea creștină întregii vieți civile.

Papa Pius al X-lea scria: „, Acțiunea Catholică este un adevărat apostolat în onoarea gloriei lui Cristos. Pentru a înțelege mai bine acest lucru e nevoie de har divin și acesta nu e primit decât de cel unit cu Cristos. Numai atunci când îl avem pe Cristos în noi, putem mai ușor să îl propovăduim familiilor și societății.

Scopul imediat al Acțiunii Catolice este formarea conștiinței, de aceea se poate afirma că înainte de toate acțiunea catolică are îndatorirea de a forma și educa copiii, tinerii și adulții. Formarea membrilor asociației trebuie să fie intensă și îndreptată spre laturile religioasă, morală socială și apostolică.

În enciclica „Urbi acorno Dei”, Papa Pius al XI-lea afirma: „, Acțiunea Catholică trebuie să formeze conștiințe creștine, care să știe în orice moment și în orice situație a vieții private și publice să găsească, sau cel puțin să înțeleagă și să aplice o rezolvare creștină a multiplelor probleme care într-o condiție sau alta de viață sunt prezente”. Varianta greco-catolică a Acțiunii Catolice o reprezintă Asociația ASTRU, despre care veți putea afla mai multe în numărul viitor al revistei.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Cristian SABĂU

Redactor: Marcel AUȘAN

Din redacție: Mihaela POPOVICI, Iulian BOGLUȚ, Alin PAPIȚ

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic O.P. 1, C.P. 213, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminarium2004@yahoo.com